

Sygnatura akt VIII Ga 18/13

WYROK

WIMIENIURZECZYPOSPOLITEJPOLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym :

Przewodniczący:SSO Anna Budzyńska

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2013 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym, w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa S. F.

przeciwko R. N.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 7 listopada 2012 r. sygnatura akt X GC 298/12 upr

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 600,00 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Anna Budzyńska

Sygn. akt VIII Ga 18/13

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 14 listopada 2011 roku powód S. F. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. N. kwoty 6.349,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany prowadzący działalność gospodarczą nabył od powoda w dniu 5 sierpnia 2011 roku dwie sztuki masy izolacyjnej, czego potwierdzeniem był wystawiony dokument wydania oraz faktura opiewająca na kwotę 105,78 zł z terminem płatności wyznaczonym na dzień 12 sierpnia 2011 roku. Ponadto w dniu 12 sierpnia 2011 roku pozwany zamówił u powoda pręty żebrowane, zbrojeniowo - żebrowane i okrągłe, przy czym towar został wydany pracownikowi pozwanego Z. J. przez I. F. zgodnie z dokumentem wydania i wydaniem zewnętrznym. Na tej podstawie powód obciążył pozwanego fakturą VAT na kwotę 6.234,91 zł z terminem płatności wyznaczonym na dzień 19 sierpnia 2011 roku. Zgodnie z oświadczeniem z dnia 20 września 2011 roku, pracownika pozwanego Z. J., zamówienie na stal zostało złożone na wyraźne polecenie pozwanego. Powód wskazał, że w ustalonym terminie płatności należność nie została zapłacona.

W dniu 30 listopada 2011 roku został wydany w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany zaskarżył sprzeciwem w całości wydany w sprawie nakaz zapłaty, podnosząc, że powodowi nie przysługuje dochodzone roszczenie. W związku z tym wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany zaznaczył, że powód załączył do pozwu, jako dowody faktury VAT oraz dokumenty wydania towaru, które są dokumentami prywatnymi i nie zawierają treści konstytutywnej czynności prawnej, lecz mają jedynie charakter sprawozdawczy. Dalej wyjaśnił, że

zawarł umowę o roboty budowlane nr (...) ze S. R. (1), którego firma (...) miała problemy z jej realizacją, co skutkowało zawarciem cesji w dniu 2 sierpnia 2011 roku pomiędzy S. R. (1) a A. K. w zakresie realizacji prac. Pozwany zaznaczył, że wyraził zgodę na przejęcie zobowiązań pieniężnych w zakresie tzw. „robocizny”, zaś dostarczenie materiałów leżało po stronie firmy (...). Złożony przez pozwanego podpis na fakturze nr (...) miał świadczyć jedynie o przyjęciu dokumentu, nie zaś o zobowiązaniu do zapłaty. W sprzecznie podniesiono, że wskazanie firmy przedsiębiorstwa pozwanego w dwóch fakturach miało na celu urzeczywistnienie przez powoda wyegzekwowania należności od firmy (...), która jest niewypłacalna. Oprócz tego pozwany zaprzeczył prawdziwości oświadczenia z dnia 20 września 2011 roku przez Z. J., który nie miał umocowania do zamawiania czy odbioru towarów w imieniu pozwanego.

Wyrokiem z dnia 7 listopada 2012r. Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie uwzględnił żądanie pozwu i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.439,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 105,78 zł od dnia 13 sierpnia 2011r. i 6.243,91 zł od dnia 20 sierpnia 2011r., a także 1.467 zł tytułem kosztów procesu.

Rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na ustaleniu, że w dniu 19 lipca 2011r. R. N. prowadzący przedsiębiorstwo o nazwie (...) Przedsiębiorstwo Budowlane zawarł jako zamawiający ze S. R. (1), właścicielem firmy (...) Firma (...) umowę na wykonanie robót budowlanych w ramach inwestycji w S. przy ul. (...) 1, polegających na przebudowie budynku jednorodzinnego na dwa budynki. Strony ustaliły, że S. R. (2) wykona umowę z materiałów własnych wskazanych przez zamawiającego. Funkcję kierownika budowy pełnił Z. J., do którego obowiązków należało m.in. przygotowanie zestawienia potrzebnych materiałów budowlanych. Osobą współpracującą z pozwanym, jako generalnym wykonawcą był M. Ż., który również miał umocowanie do ustalania materiałów budowlanych podlegających zamówieniu. Ze względu na problemy S. R. (1) związane z wykonywaniem prac budowlanych, pozwany wyraził zgodę na przejęcie części zakresu przedmiotu umowy przez A. K.. Zgodnie z zawartym porozumieniem Firma (...) A. K. miała przejąć roboty polegające na wykonaniu wykopu i zjazdów, schodów, więźby, ułożeniu dachówki, obróbce dachu i wykonaniu okien za łączną kwotę 39.400 zł netto plus VAT 8%. Wartość schodów ustalono na kwotę 5.000 zł. Pozwany zaakceptował zarówno zakres jak i wartość prac przejętych przez A. K.. Firma (...) wykonywała w dalszym ciągu na budowie pozostałe prace murowe i inne ogólnobudowlane. Pozwany nie zawarł z A. K. odrębnej, pisemnej umowy na przeprowadzenie prac budowlanych, w związku z czym istotne rozstrzygnięcia odnoszące się do prowadzonych prac zapadały po ustnych konsultacjach pozwanego z A. K.. Po przygotowaniu ścian budynku A. K. polecił pozwanemu hurtownię firmy (...), należącą do powoda S. F., celem nabycia środka o nazwie dysperbit. Powoda reprezentowała jego matka I. F.. Po uzyskaniu zgody pozwanego A. K. nabył i odebrał w hurtowni powoda dwa opakowania dysperbitu. Za sprzedany towar powód wystawił pozwanemu fakturę z dnia 5 sierpnia 2011r. opiewającą na kwotę 105,78 zł, płatną do dnia 12 sierpnia 2011r. A. K. dostarczył fakturę pozwanemu. Okazało się, iż faktura zawiera nieprawidłowe dane firmy pozwanego. A. K. zadzwonił do I. F. i przekazał telefon pozwanemu, który podał I. F. prawidłowe dane do faktury. Następnie I. F. wystawiła prawidłową fakturę i za pośrednictwem A. K. przekazała fakturę pozwanemu. Pozwany podpisał fakturę. A. K. podpisaną fakturę przekazał I. F..

W związku z przystąpieniem do robót związanych z wykonaniem schodów zaistniała potrzeba dostarczenia na budowę stali zbrojeniowej. W celu zamówienia odpowiedniej ilości materiału pozwany polecił kierownikowi budowy sporządzenie zestawienia stali. Z. J. sporządził zestawienie. I. F. otrzymała telefoniczną informację od pozwanego, iż stal jest potrzebna na budowie. Pozwany podał ilość stali, rozmawiano o cenie. Po otrzymaniu zestawienia stali I. F. zamówiła potrzebną stal w firmie (...). Dostarczenie prętów zbrojeniowych na budowę nastąpiło w dniu 11 sierpnia 2011r., a ich odbiór pokwitował Z. J.. Tytułem sprzedaży stali powód obciążył firmę pozwanego fakturą z dnia 12 sierpnia 2011r. opiewającą na kwotę 6.243,91 zł z terminem płatności do dnia 19 sierpnia 2011r. Ostatecznie A. K. nie dokończył prac związanych z wykonaniem schodów, natomiast inwestor zerwał współpracę z pozwanym z uwagi na przekroczenie terminów wykonania robót.

Pozwany nie kwestionował należności wynikających z faktur. Uczynił to po otrzymaniu wezwania do zapłaty. Wówczas, w dniu 20 września 2011r. Z. J. sporządził oświadczenie, w którym potwierdził sporządzenie zestawienia materiału, złożenie zamówienia na stal z upoważnienia firmy (...), a także odbiór towaru. Pismem z dnia 21 września 2011r. pełnomocnik powoda wezwał pozwanego do zapłaty w nieprzekraczalnym terminie 7 dni kwoty 6.349,69 zł

wraz z ustawowymi odsetkami wynikającej z faktur VAT nr (...) za dostarczone materiały budowlane. Pozwany nie rozliczył faktur wystawionych przez powoda w ramach prowadzonej dokumentacji podatkowej przedsiębiorstwa.

Na podstawie poczynionych ustaleń Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że powództwo podlegało uwzględnieniu w całości. Jako podstawę prawną powództwa wskazał art. 535 k.c., uznając iż zgodnie z regułą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia okoliczności przemawiających za istnieniem i wysokością zgłoszonego roszczenia spoczywał na stronie powodowej. Zaprezentowane w sprawie dowody z dokumentów, przede wszystkim w postaci faktur VAT, poparte zeznaniami świadków świadczą jednoznacznie, iż umowy sprzedaży materiałów budowlanych zostały zawarte pomiędzy stronami niniejszego procesu. Sąd przyznał, że niepodpisana faktura nie może przemawiać za istnieniem zobowiązania, jednakże w obliczu pozostałych środków dowodowych, należało bez żadnych wątpliwości założyć, iż dane zawarte fakturach są prawdziwe i stanowią odzwierciedlenie stosunków umownych łączących strony niniejszego procesu. Sąd uznał za wiarygodne zeznania I. F., uznając że w sposób spójny przedstawiła sposób kontaktów stron i przebieg rozmów telefonicznych, podczas których pozwany zamawiał towar z przedsiębiorstwa powoda. Zeznania te korespondowały z zeznaniami innych świadków - okoliczność rozmów telefonicznych prowadzonych przez pozwanego z I. F. potwierdził również świadek A. K. oraz Z. J.. Sąd nie dopatrywał się w tych zeznaniach żadnych sprzeczności, układają się one w logiczny ciąg zdarzeń, potwierdzających ustalenia pozwanego z I. F. co do zawarcia umowy sprzedaży dysperbitu i zamówienia stali.

Za niewiarygodne uznał Sąd zeznania pozwanego, który zaprzeczył iż kiedykolwiek rozmawiał z I. F.. Stanowisko pozwanego ocenił jako niekonsekwentne. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zakwestionował obowiązek zapłaty należności odnoszącej się do zakupu dysperbitu, wskazując na techniczny charakter podpisu, świadczący wyłącznie o przyjęciu dokumentu. Podczas zeznań pozwany przyznał okoliczność, iż towar w istocie został zakupiony przez niego. Ostatecznie potwierdził, iż towar wyszczególniony w fakturze nr (...) został mu dostarczony, co aktualizowało po jego stronie obowiązek zapłaty ceny z tego tytułu.

Niewiarygodne okazały się- w ocenie Sądu Rejonowego -zeznania świadka M. Ż., który świadcząc na korzyść pozwanego podawał informacje, które nie znalazły odzwierciedlenia w zeznaniach pozostałych świadków i pozwanego. Świadek zeznał bowiem, iż pozwany przekazał pieniądze za dysperbit A. K., co jak wynika z zeznań pozwanego nie miało miejsca.

Nieuzasadnione w ocenie Sądu było stanowisko pozwanego, którego zdaniem to S. R. (2) był zobowiązany do zapłaty ceny za stal. Z materiału sprawy w żaden sposób nie wynika, iż S. R. (2) zawarł umowy objęte spornymi fakturami i czynił jakiegokolwiek ustalenia ze stroną powodową. Wniosku takiego nie można wyciągnąć z faktu zawarcia porozumienia pomiędzy A. K. i S. R. (1) i przejęcia części prac przez A. K.. Pozwany wywodził, iż obowiązek zapłaty za materiały po podpisaniu porozumienia nadal spoczywał po stronie S. R. (1). Podkreślono, że przedmiotem badania Sądu nie były stosunki prawne i faktyczne łączące pozwanego z jego podwykonawcami. Ustaleniu podlegały fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, co w niniejszej sprawie oznaczało badanie kto zawierał umowy sprzedaży materiałów z powodem.

Ostatecznie Sąd uznał, że powód w pełni wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności przemawiających za istnieniem i wysokością dochodzonego roszczenia. Na okoliczność zawartej umowy powód przedstawił fakturę oraz dowód wydania stali, z którego wynika, iż towar został odebrany przez kierownika budowy pozwanego J. J.. Nadto dowody te zostały poparte zeznaniami świadków, których ocena pozwalała Sądowi bez wątpliwości ustalić, iż doszło do zawarcia umowy sprzedaży pomiędzy stronami procesu, towar został wydany pozwanemu - dostarczony na prowadzoną przez niego budowę i na jej potrzeby zużyty. Nie ma przy tym podstawy do uznania, jakoby pozwany w kontaktach z powodem reprezentował S. R. (1). Nie miał nadto w sprawie istotnego znaczenia fakt, iż faktura VAT nie została przez pozwanego podpisana. Inne dowody zebrane w sprawie pozwoliły na brak jakichkolwiek wątpliwości co do ustalenia faktu zawarcia umowy oraz wydania stali.

Odsetki ustawowe zostały przyznane w oparciu o treść art. 481 § 1 i 2 k.c. Termin zapłaty należności wynikającej z faktury VAT (...) upływał w dniu 12 sierpnia 2012r., stąd od dnia następnego należały się powodowi odsetki za

opóźnienie w zapłacie. Należność z faktury VAT (...) winna być uiszczona do dnia 19 sierpnia 2011r., pozwany pozostawał więc w opóźnieniu od dnia 20 sierpnia 2011 roku.

Pozwany wywiódł apelację od wyroku z dnia 7 listopada 2012r., zaskarżając wyrok co do kwoty 6.243,91 zł. Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa co do kwoty 6.243,91 zł oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin – Centrum w Szczecinie.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił:

1) naruszenie prawa materialnego poprzez błędne przyjęcie, iż strony postępowania łączyła umowa sprzedaży oraz, że pozwany był zobowiązany do zapłaty ceny sprzedaży, wynikającej z faktury VAT (...), podczas gdy strony nigdy nie zawierały ze sobą umowy sprzedaży, w zakresie wskazywanym przez powoda, co w konsekwencji nie rodzi po stronie pozwanego obowiązku zapłaty za towar objęty fakturą VAT (...);

2) naruszenie prawa procesowego, tj.:

- art. 233 §1 Kodeksu postępowania cywilnego, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegającej na: odmówieniu wiarygodności zebranemu w postępowaniu materiałowi dowodowemu, tj. wyjaśnieniom pozwanego, zeznaniom świadka M. Ż. umowy o roboty budowlane nr (...), umowy cesji z dnia 02 sierpnia 2011 roku, rejestrów zakupowych VAT pozwanego, oraz oparciu rozstrzygnięcia wyłącznie na dowodach powoda, tj. na niepodpisanej fakturze VAT (...), zeznaniach świadków I. F., A. K., Z. J. (oraz na oświadczeniu świadka), które to dowody nie dowodzą istnienia ewentualnego stosunku zobowiązaniowego, łączącego strony;

3) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, iż pozwany zamawiał materiały budowlane (stal) u powoda, w sytuacji gdy pozwany nigdy nie zawierał umowy sprzedaży z powódką, nigdy nie był w siedzibie powoda, nigdy nie umocowywał kierownika budowy Z. J. do zamawiania materiałów budowlanych w swoim imieniu, przy jednoczesnym braku kwestionowania przez stronę powodową okoliczności, iż zamówiona u powoda stal, była wykorzystywana do realizacji inwestycji przy ulicy (...) l w S., dla realizacji której pozwany podpisał umowę o roboty budowlane nr (...) gdzie w zgodzie § 2 punkt 3 umowy, wykonawca (inny podmiot aniżeli pozwany - S. R. (2), A. K.) wykona umowę z materiałów własnych wskazanych przez zamawiającego czyli przez pozwanego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Zauważyć trzeba, iż pozwany zaskarżył wyrok Sądu pierwszej instancji w części, to jest co do kwoty 6.243,91 zł, wynikającej z faktury VAT (...). Z tego względu ocena zasadności zarzutów apelacji ograniczona została do okoliczności, dotyczących powstania po stronie pozwanego obowiązku zapłaty należności, stwierdzonej powołanym dokumentem.

Na wstępie należało odnieść się do podnoszonego przez pozwanego zarzutu naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy. Skarżący uchybienia art. 233 § 1 k.p.c. upatrywał w oparciu rozstrzygnięcia na dowodach, zaoferowanych przez stronę powodową i odmowie wiarygodności zeznaniom pozwanego i świadka M. Ż., a także pominięciu analizy umowy o roboty budowlane, umowy cesji i rejestrów zakupowych VAT.

Powyższy zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. Analizowany przepis odnosi się do swobodnej oceny dowodów. Ocena ta zakreślona jest jednak normami prawa procesowego, w związku z czym swoboda nie może być utożsamiana z dowolnością w jej przeprowadzeniu. Sąd ma obowiązek kierować się zasadami logiki, doświadczenia życiowego i racjonalności, postępować w sposób bezstronny. Istotne jest również, aby analiza dokonywana była w odniesieniu do całości zgromadzonego materiału dowodowego, przy uwzględnieniu mocy dowodowej pozostałych dowodów i ich wiarygodności. W celu podważenia sposobu dokonanej oceny skarżący winien wykazać zatem nieprawidłowość rozumowania Sądu pierwszej instancji, podać przyczyny dyskwalifikujące postępowanie sądu. W tym celu konieczne jest stwierdzenie, że wyciągnięte wnioski pozostają w sprzeczności z zasadami logicznego myślenia, czy też ustalenie,

że sąd nie przejawiał odpowiedniego poziomu wiedzy, świadomości prawnej, czy też w sposób pobieżny odniósł się do pozostałych dowodów.

Żadna z powołanych okoliczności nie zaistniała natomiast w niniejszej sprawie. Wskazać bowiem należy, że Sąd pierwszej instancji w sposób obszerny uzasadnił, jakie dowody uznał za wiarygodne oraz z jakich przyczyn innym dowodom odmówił wiary. Analiza uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego w opisywanym zakresie prowadzi do wniosku, iż dokonana ocena dowodów była wszechstronna, szczegółowa, a nadto dokonana z uwzględnieniem wszystkich czynników: logicznego, ustawowego i ideologicznego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2002 r., sygn. II UKN 555/01, Lex nr 572008). Przede wszystkim za prawidłowe uznał Sąd odwoławczy ustalenia Sądu pierwszej instancji odnośnie rozmów prowadzonych przez pozwanego z I. F. oraz złożenia zamówienia na stal. Pozwany przeczył powyższym okolicznościom, jednak dla prezentowanej przez pozwanego wersji brak jest poparcia w pozostałym materiale dowodowym. Co do zasady stanowisko pozwanego potwierdza w swych zeznaniach świadek M. Ż., nie może jednak umknąć uwadze okoliczność, że świadek nie zeznawał konkretnie na wskazane okoliczności. Fakt, że nie był obecny podczas rozmów pozwanego z I. F. i składania zamówienia na stal nie przesądza o uznaniu, że takie zdarzenia nie miały miejsca. Co szczególnie istotne ich zaistnienie potwierdzili w swych zeznaniach I. F., A. K. i Z. J.. Przedstawione przez wskazanych świadków okoliczności dotyczące sposobu kontaktowania się pozwanego z hurtownią powoda, rozmowy o stali – w tym o cenie i terminie dostawy, pozwalały zatem na przyjęcie, że pozwany zawarł z powodem umowę sprzedaży stali w ilości wskazywanej na fakturze VAT (...). Treść tych zeznań, analizowana w oparciu o dokumenty wydania (k. 13 i 14) potwierdza zatem zaistnienie podstaw do wystawienia faktury VAT. Jednocześnie prowadzi do uznania za niewiarygodne zeznań pozwanego. Abstrahując bowiem od akcentowanej przez Sąd pierwszej instancji niekonsekwencji w stanowisku pozwanego i wewnętrznej sprzeczności jego twierdzeń, wskazać trzeba także na brak w nich spójności i logiki, a także niezgodność z pozostałym materiałem dowodowym.

Po pierwsze bowiem pozwany twierdził, że powód nie wzywał go do zapłaty z tytułu faktury VAT (...), podczas gdy wezwanie do zapłaty z dnia 21 września 2011r. (k. 16) obejmuje również należności, wynikające z tej faktury. Pozwany nie kwestionował faktu jej otrzymania. Wskazał przy tym, że to A. K. rozliczył się z hurtownią, po czym podał, że to on sam zapłacił fakturę. Po wtóre zaś twierdzenia pozwanego dyskwalifikuje fakt ich rażącej sprzeczności z zeznaniami pozostałych świadków. Zeznania te korespondowały ze sobą w zakresie złożenia zamówienia na stal przez pozwanego, a przy tym zostały złożone przez osoby uczestniczące w procesie inwestycyjnym w zupełnie innych rolach. Nie może również umknąć uwadze oświadczenie Z. J., w którym świadek wskazuje na sporządzenie zestawienia stali na polecenie pozwanego, a także na zeznania tego świadka, w których podaje że pozwany prowadził rozmowy dotyczące zamówienia z I. F.. Gdyby zaś uznać za pozwanym, iż to A. K. był odpowiedzialny za zapewnienie materiałów, niezrozumiałym byłoby przejawianie inicjatywy pozwanego przy składaniu zamówienia. Wniosek taki jest tym bardziej zasadny, że to A. K. od wielu lat współpracował z powodem i nie było potrzeby korzystania z pośrednictwa pozwanego w tym zakresie.

Z powyższego wynika, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i rzetelny dokonał oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Nawet gdyby pominąć okoliczność, że zasadnie odmówił wiarygodności zeznaniom pozwanego i M. Ż., nie ma podstaw do negatywnej oceny postępowania Sądu pierwszej instancji także z innej przyczyny. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002r. (sygn. II CKN 817/00, Lex nr 56906, a także Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 8 lutego 2012r., sygn. I ACa 1404/11, Lex nr 1120029) jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. W niniejszym stanie faktycznym nie ma zaś podstaw do uznania, aby Sąd Rejonowy naruszył wyżej wymienione zasady.

W konsekwencji nie mógł zostać uwzględniony zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, a polegający na tym, że pozwany zamawiał materiały budowlane u powoda. Bez znaczenia w tym kontekście okazała się kwestia braku umocowania Z. J. do złożenia zamówienia, skoro ostatecznie Sąd pierwszej instancji przyjął, że zamówienie zostało złożone przez pozwanego. Dla uzasadnienia analizowanego zarzutu pozwany ponownie powołał się również na brzmienie §2 pkt 3 umowy o roboty budowlane oraz umowę cesji wywodząc, iż A. K. zobowiązany był wykonać prace przy użyciu materiałów własnych. Prawidłowo przyjął Sąd Rejonowy, że wtórne znaczenie ma kwestia stosunków prawnych pomiędzy nim a S. R. (1), a także S. R. (1) i A. K. i nie podlega ona badaniu na gruncie niniejszej sprawy. Powyższa okoliczność pozostaje bowiem bez wpływu na skuteczność zawartej pomiędzy stronami umowy sprzedaży. W realiach niniejszej sprawy nie ma zaś żadnych podstaw do przyjęcia, aby stroną umowy z powodem był S. R. (2) czy A. K.. Z pewnością zaś nie przesądza o tym fakt, że w umowie o roboty budowlane wykonawca zobowiązał się do wykonania umowy z użyciem materiałów własnych. Dodatkowo uznaniu takiemu sprzeciwia się okoliczność, iż to na żądanie pozwanego Z. J. sporządził zestawienie materiałów (stali). Nadto z zeznań Z. J., które zostały uznane za wiarygodne, wynika że pozwany rozmawiał z I. F. na temat wielkości zamówienia, ceny towaru, terminu jego dostarczenia. Zachowanie takie byłoby pozbawione uzasadnienia w sytuacji, gdyby pozwany rzeczywiście oczekiwał od wykonawcy robót zaopatrzenia się w materiały we własnym zakresie.

Nie podzielił Sąd odwoławczy także zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego, to jest art. 535 k.c. Dla uzasadnienia wskazanego zarzutu skarżący wskazał na błędne przyjęcie, iż strony łączyła umowa sprzedaży i pozwany był zobowiązany do zapłaty ceny sprzedaży. W istocie zatem pozwany nie kwestionuje dokonanej przez Sąd Rejonowy kwalifikacji prawnej, lecz podważa prawidłowość dokonanych ustaleń faktycznych. Konsekwencją zaś uznania, że pozwany podczas rozmowy telefonicznej z I. F. wyraził wolę nabycia prętów stalowych, po czym zostały one dostarczone na teren budowy przy ul. (...) w S., jest uznanie, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy sprzedaży. Skoro zaś pozwany dokonywał ustaleń co do ilości towaru, jego ceny oraz terminu dostawy, należy przyjąć iż wszystkie istotne elementy umowy sprzedaży zostały ustalone pomiędzy stronami. Wobec zatem faktu, iż towar został wydany i odebrany (czemu pozwany nie przeczył), po stronie pozwanego powstał obowiązek zapłaty ceny, określonej w fakturze VAT (...). Nie sprzeciwia się powyższej okoliczności fakt, że analizowana faktura nie została ujęta przez pozwanego w rejestrze zakupów za 2011 rok. Po pierwsze wskazać bowiem trzeba, że przedstawiony przez pozwanego rejestr stanowi jedynie wydruk komputerowy, nie został opatrzony podpisem. Nie można zakwalifikować go jako dokument prywatny (art. 245 k.p.c.), podlega ocenie jako „inny środek dowodowy” w rozumieniu art. 309 k.p.c. Z uwagi natomiast na fakt, że wnioski wynikające z zestawienia nie zostały poparte żadnymi innymi wnioskami dowodowymi, nie zasługiwały na uwzględnienie. Na marginesie jedynie zauważyć trzeba, że fakt nieuwzględnienia faktury w rejestrze zakupów VAT nie jest równoznaczny z tym, że faktura ta nie dokumentuje rzeczywistego zdarzenia.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd w punkcie I oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł w punkcie II wyroku, na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Mając na uwadze fakt, że apelacja pozwanej została oddalona w całości, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu kosztami postępowania poniesionymi przez stronę powodową, obciążony został w całości pozwany. Przyznana na rzecz powoda kwota w wysokości 600 zł stanowi wynagrodzenie pełnomocnika, ustalone na podstawie §6 pkt 4 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przed radcą prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002 rok, Nr 163, poz.1349 ze zm.).